

Išsimis meilės romanais

NEDORĖLIŲ TAISYKLĖS - 3 -

SARAH
MACLEAN

Meilė
ir
melas

 svajonių knygos

Meilè
ir
melas

SARAH
MACLEAN

Meilė
ir
melas

Romanas

Vilnius
2024

Skiriu Ericui, savo švelniajam milžinui, už nuostabų rūpinimąsi manimi.

Helenos, ledi Louv, atminimui – su meile.

Templas

*Vaifono abatija, Devonšyras
1819 metų lapkritis*

Jis prabudo plyštančia galva ir sukietėjusiu vyriškumu.

Tokia situacija nuostabos nekėlė. Juk jau geri penkeri metai kiekvieną rytą pakirsta maždaug tokios pat būsenos... Viljamas Harou, markizas Čapinas, Lamonto hercogystės paveldėtojas, buvo turtingas, įžymus, gražus ir privilegijuotas – o jaunuolis, turintis tiek privalumų, retai kada jaučia moterų ir vyno stygių.

Tad ir šįryt jis nėmaž nesijaudino, o žinodamas (kaip ir visi patyrę girtuokliai), kad skeliantis galvą skausmas iki pietų praeis, ketino pagydyti antrąjį negalavimą ir, neatmerkęs akių, siektelėjo moters, kuri, be abejo, turėjo gulėti šalia.

Tačiau ten nieko nebuvo.

Vietoje šilto viskam pasirengusio kūno jis užčiuopė tik šaltą pagalvę.

Ir atmerkė akis. Ryški Devonšyro saulė skaudžiai rėžtelėjo per visus pojūčius, ir galvos skausmas tapo beveik neištveriamas.

Jis nusikeikė, užsimerkė, skubiai prisidengė akis ranka, nes po vokais viskas liepsnojo raudonai, ir giliai įkvėpė.

Ryški saulės šviesa – patikimiausias būdas susigandinti rytą.

„Gal ir gerai, kad vakaryktė moteris pradingo“, – pagalvojo markizas, nors, kai prisiminė žavias putlias jos krūtis, auksinių garbanų kupetą ir juslias lūpas, užplūdo apgailėstavimo banga.

Taip, prašmatni moteris.

O lovoje...

Lovoje ji buvo...

Chm... kokia ji buvo lovoje?

Šito markizas niekaip nepajėgė prisiminti.

Nors vargu ar buvo taip pasigėręs. O gal vis dėlto buvo?

Viljamas puikiai prisiminė, kad ji buvo aukšta, visa perdėm iš įlinkių ir išlinkių – kaip tik tokia moteris, kokios jam patinka. Ir, turint omenyje jo ūgį ir stotą – amžiną praeiksmą santykiuose su moterimis, – verta jo partnerė. Jam neretai tekdavo būgštauti, kaip nesutraiškius damos, ir tai markizui visai nepatiko.

O dar ta jos šypsena, verčianti galvoti apie nekaltybę ir drauge apie nuodėmę... Ji nepanoro pasisakyti vardo. Ir nenorėjo sužinoti, kuo vardu jis.

Žodžiu, visiška tobulybė.

O jos akys... Kaip gyvas nebuvo matęs tokių akių; viena žydra lyg vasaros jūra, o kita – žalsva. Jis ilgai žiūrėjo į tas didžiules akis, žiūrėjo jų pakerėtas...

Jiedu išėlino į namus per virtuvę ir pakilo į viršų tarnų laiptais, tada moteris įpylė jam škotiškojo... Štai ir viskas, ką jis prisimena.

Viešpatie gailestingasis! Metas liautis gėrus!

Iškart, sulig šios dienos pabaiga. O šiandien teks išgerti, kad išvertų tėvo vestuvių dieną, kai Viljamas įsigis ketvirtą pamotę. Jaunesnę už visas ankstesnes. Jaunesnę už jį patį.

Ir labai, labai turtingą.

Beje, Viljamas jos nepažįsta, tos įkūnytos idealios nuotakos. Pamatys ją tik per ceremoniją – kaip ir tris ankstesnes. O tada, kai šeimos skrynios vėl bus pritutintos iki viršaus, jis išvažiuos. Atlikęs pareigą ir suvaidinęs atsidavusį sūnų, grįš į Oksfordą. Grįš į nuostabų gyvenimą, įprastą hercogų įpėdiniams. Į gyvenimą, sklidiną vyno ir moterų, tačiau be menkiausio rūpestelio.

Į gyvenimą, kurį jis dievina!

Bet ši vakarą jis pagerbs tėvą, pasveikins savo naująją mamytę ir iš padorumo apsimės, kad jam visa tai rūpi. Atlikęs savo vaidmenį, galbūt susiras sode žaismingą jaunutę būtybę ir pasistengs prisiminti praėjusios nakties įvykius.

Šlovė dangui, kad egzistuoja užmiesčio dvarai ir suotuoktūvės su daugybe svečių. Nėra pasaulyje moters, kuri įstengtų atsispirti vedybų pagundai, ir todėl Viljamas jautė didžiulį potraukį šventiems santuokos saitams. Jam labai pasisekė, kad tėvas – tikras šios srities talentas.

Viljamas šyptelėjo ir, atmetęs į šalis rankas, išsitiesė skersai lovos ant vėsių lininių paklodžių.

Ne, ant *šaltų* lininių paklodžių.

Šaltų... ir *drėgnų* paklodžių.

– Kokia čia velniava? – suniurnėjo jis ir atsimerkė.

Ir tik tada susivokė, kad čia – ne jo kambarys.

Ir ne jo lova.

O raudona lipni dėmė, į kurią pataikė pirštais, visai ne jo kraujas.

Nespėjus ištarti nė žodžio, nespėjus krustelėti, nespėjus susigaudyti, atsidarė nepažįstamo miegamojo durys ir įėjo kambarinė – jaunutė ir energinga.

Ir tą pačią akimirką Viljamo galvoje sušmėžavo tužinas, gal net šimtas minčių. Beje, ne – niekas ten nešmėžavo. Kai įėjo jaunutė tarnaitė ir jį pamatė, Viljamo galvoje buvo tik viena mintis: jis tuoj sugriauš šios merginos gyvenimą. Taip, taip, žinojo, be šešėlio abejonės, kad ji daugiau niekada negalės ramiai atverti durų ar pakloti lovos, ar pakelti veido į tokią retą Devonšyre žiemos rytmečio saulę, neprisiminusi šios akimirkos. Akimirkos, kurios atšaukti jis, Viljamas, nebūtų galėjęs.

Jis tylėjo, kai mergina jį pamatė, tylėjo, kai ji tarytum augtė įaugo į grindis, kai mirtinai išbalo, o rusvos jos akys (keista, kad Viljamas atkreipė dėmesį į jų spalvą) plačiai išsiplėtė – turbūt iš siaubo.

Tylėjo jis ir tada, kai kambarinė pravėrė burną ir suspižo. Pats veikiausiai būtų pasielgęs taip pat.

Ir tik tada, kai nutilo tas širdį plėšiantis klyksmas, sukėlęs ant kojų tarnus ir tarnaites, vestuvių svečius ir tėvą, Viljamas pasinaudojo akimirką stojusia tyła ir pratarė:

– Kur aš esu?

Kambarinė, lyg praradusi žada, žvelgė į jį tylomis.

Viljamas jau ketino keltis iš lovos, bet iškart apmirė susivokęs, kad niekur nemato savo drabužių. Taip, jis guli nuogas svetimoje lovoje. Be to, išsitepęs krauju.

Vėl metęs žvilgsnį į nustėrusią kambarinę, Viljamas sutrikęs paklausė silpnu ir išsigandusiu balsu:

– Kieno ši lova?

– Panelės Louv, – gana tvirtai atsakė kambarinė, ir Viljamas persigandęs sustingo.

Panelės Maros Louv? Turtingo finansininko dukters su tokiu milžinišku kraičiu, kad įstengė pagauti į savo tinklus hercoga?..

Panelės Maros Louv, kuri greitai taps hercogiene Lamont, dar viena jo pamote.

I

„Puolęs angelas“

Londonas

Po dvylikos metų

Būna ypatingo grožio akimirka, kuomet peilis perskrodžia sviestą.

Šis grožis įsižiebia ir tada, kai kumštis nirtulingai paliečia žandikaulį arba giliai įsismelkia į pilvą ir žmogui iš krūtinės išsiveržia dusli dejonė.

Tie, kuriems šis grožis teikia pasigėrėjimą, kaunasi.

Beje, kai kurie kaunasi ir dėl malonumo. Dėl akimirkos, kai priešininkas krinta ant grindų, į pjuvenas, krinta netekęs jėgų, kvapo ir garbės.

Kai kurie kaunasi dėl šlovės. Dėl akimirkos, kai nugalėtojas, pasruvęs prakaitu, dulkėtas ir kruvinas, palinksta virš nugalėto priešininko.

Esama ir tokių, kurie kaunasi dėl galios ir prabangių trofėjų.

Bet hercogas Lamontas, tamsiausiuose Londono užkaboriuose žinomas Templo vardu, kovėsi dėl ramybės.

Jis kovėsi, kad patirtų akimirką, kai nelieka nieko, tik raumenys ir kaulai, judesys ir jėga, vikrumas ir apgaulingi smūgiai. Kad patirtų, kaip gyvuliški instinktai atskiria nuo išorinio pasaulio, užgožia minios staugimą ir prisiminimus, palikdami tik kvėpavimą ir savo galios suvokimą.

Jis kovėsi, nes visus šiuos dvylika metų tik ringe pažindavo tiesą apie save ir apie pasaulį.

Fizinis smurtas švarus. Visa kita – sutepta.

Ir šis suvokimas darė jį geresnį.

Niekieno nenugalėtas Londone – daug kas prisiekinėjo, kad ir Europoje, – apsvyniojęs krumplius audinio juostomis, Templas kiekvieną vakarą stovėdavo ringe, ir jo vos užgijusios žaizdos buvo pasirengusios vėl kraujuoti. Ten, ringe, jis žvelgdavo į veidą savo priešininkui – kas vakarą vis kitam, – ir kiekvienas jų tikėjosi įveikti Templą.

Kiekvienas manė, kad būtent jis yra tas, kuris nugalės didįjį ir neįveikiamąjį Templą, privers jį susmukti ant grindų didžiausioje prestižiškiausioje Londono lošimo namų salėje.

Galingą „Puolusio angelo“ trauką lėmė dešimtys tūkstančių svarų, kurie kas vakarą būdavo čia pralošiami, taip pat ydos ir nuodėmės, leidžiantis saulei sušaukiančios į Meiferą tituluotus ir turtingus vyriškius, nepajėgiančius atsispirti kauliukų barškėjimui, kortų šnarėjimui ant žalios gelumbės ir ruletės rato sukimuisi.

O kai spindinčiuose prabanguose kambariuose viršuje jie viską prarasdavo, paskutiniu jų prieglobsčiu tapdavo apačioje užsiglaudusi salė. Ringas. Pragaras, kuriame karaliavo Templas.

Tiems žmonėms „Angelo“ steigėjai pasiūlė vienintelį išsigelbėjimo kelią. Jie, pralošę savo turtus kazino, galėjo vėl juos atgauti.

Reikėjo tik susikauti su Templu.

Ir jį nugalėti.

Ir viskas būtų gražinta.

Bet, žinoma, šitaip niekada nenutikdavo. Templas kovėsi dvylika metų – iš pradžių, kad išgyventų tamsiuose skersgatviuose, užtvindytuose tamsių žmogystų, o paskiau – prastuose klubuose dėl pinigų, galios ir įtakos.

Jis mušėsi dėl to, kas buvo jam pažadėta.

Dėl to, kam buvo gimęs.

„Dėl to, ką praradau per vieną vienintelę nepamirštamą naktį“, – sakydavo jis sau.

Ši mintis įsismelkė į kovos ritmą, ir vieną akimirką jo kūnas sunkiai subliūško, o priešininkas (perpus žemesnis už Templą ir tris kartus silpnesnis) smogė jam į žandikaulį galingai ir sėkmingai. Templo dantys kaukštelėjo, iš akių pažiuro žiežirbos. Iš netikėtumo jis nulėkė atatupstas, skausmas ir pyktis kaipmat išgrūdo iš galvos kvailą mintį, vos susitiko akimis su triumfuojančiu bevardžio priešininko žvilgsniu.

Ne, ne bevardžio. Jis, žinoma, turėjo vardą, tačiau Templas retai vadindavo juos vardais. Žmonės jam buvo tik priemonė tikslui pasiekti.

Kaip ir jis jiems.

Po akimirkos jis atgavo pusiausvyrą, apgaulingai šastelėjo kairėn, tada dešinėn, puikiai žinodamas, kad jo rankos puse pėdos ilgesnės už priešininko, jausdamas varžovo raumenų skausmą, suprasdamas, kad jaunesnis, piktesnis vyras jau pakirstas nuovargio ir emocijų.

Tačiau tas žmogus turėjo dėl ko kovoti: keturiasdešimt tūkstančių svarų ir dvaras Esekse; ferma Velse, kur auginami geriausi Britanijos lenktyniniai žirgai; pustuzinis žinomo olandų tapytojo drobių; mažosios dukrelės kraitis; sūnaus išsilavinimas – viskas amžiams prarasta prie lošimo stalų. Ir viskas pastatyta ant kortos čia, apačioje.

Templas pažvelgė priešininkui į akis ir išvydo jose neviltį. Taip pat neapykantą. Neapykantą klubui, tapusiam jo nuopuolio priežastimi, neapykantą šį klubą valdantiems žmonėms, o užvis labiausiai – Templui, centurionui, saugančiam lobius, pavogtus iš padorių, kilmingų džentelmenų kišenių.

Tik šitokios mintys ir padėdavo tiems nevykėliams užmigti naktimis.

Tarytum „Angelas“ kaltas, kad atlapų piniginių ir nesėkmingai mestų kauliukų derinys yra pražūtingas.

Tarytum dėl to kaltas Templas.

Tačiau kaip tik neapykanta juos ir žudo. Bergždžias jausmas, kylantis iš baimės ir vilties mišinio. Jie nežino, kur čia šuo pakastas, nežino tiesos.

Nežino, kad žmonės, kovojantys dėl kažko, yra pasmerkti pralaimėti.

Ką gi, turbūt metas išvaduoti šitą gražuolį nuo visų jo nelaimių.

Riksmų kakofonija aplink ringą pasiekė apogėjų, kai Templas puolė į ataką ir jo priešininkas nulėkė ant pjuvenomis pabarstytų grindų.

Jeigu lig šiol jis tik žaidė su tuo vargeta, tai dabar jo kumščiai pradėjo smūgiuoti ryžtingai ir be pasigailėjimo. Į skruostą. Į žandikaulį. Į torsą.

Pakilęs nuo grindų, priešininkas ėmė trauktis prie ringo virvių ir galų gale atsirėmė į jas nugara. Templas tebepuolė, giliai širdyje gailėdamasis nelaimėlio, puoselėjusio viltį nugalėti. Puoselėjusio viltį, kad įstengs įveikti Templą. Įstengs laimėti prieš „Angelą“.

Paskutinis smūgis jį galutinai pribaižė, ir Templas pamatė, kaip priešininkas griuvo po jo kojomis. Trokštančios kraujo minios riksmas tapo kurtinantys.

Templas sunkiai alsuodamas laukė, kada jo priešininkas sujudės, atsistos ant kojų antram raundui ir pasi-naudos dar viena galimybe.

Bet šis gulėjo nekrustelėdamas, prisidengęs rankomis galvą.

„Protingas, – pamanė Templas. – Šitas elgiasi protin-giau už daugelį kitų.“

Templas grįžtelėjo į ringo teisėją, pažvelgė jam į akis ir klausiamai kilstelėjo smakrą.

Pagyvenęs žmogus slystelėjo žvilgsniu per nejudantį kūną po Templo kojomis. Tada pakėlė pirštą ir parodė į raudoną vėliavėlę tolimajame ringo kampe – į Templo vėliavėlę.

Minia sustūgo.

Templas įsmeigė akis į didžiulį veidrodį per visą salės sieną. Jis gana ilgai tyrinėjo savo paties juodų akių atspindį, paskui pasisuko į veidrodį nugara ir sparčiai žengė prie virvių, ketindamas palikti ringą.

Braudamasis per minią vyrų, sumokėjusių po ap-valią sumelę, kad galėtų stebėti rungtynes, jis nekreipė dėmesio į išsišiepusius, kažką linksmai šūkalojančius

žiūrovus; jų pirštai vis taikėsi prisiliesti prie suprakaitavusių Templo rankų ir pečių, ir tuo jie girsis ilgus metus.

„Aš paliečiau žudiką ir likau gyvas!“

Iš pradžių šitas ritualas baisiai jį pykdė, ilgainiui pradėjo juo didžiutis, o dabar...

Dabar visa tai klaikiai įgriso.

Jis atlapojo sunkias plienines duris į asmeninius savo kambarius ir, jų neuždaręs, ėmė vynioti nuo maldžiančių krumplių linines juostas. Kai durys griausmingai užsitrenkė, Templas neatsigrėžė. Žinojo, kad joks žiūrovas nekviestas neišdrįstų sekti įkandin į jo tamsią požemio šventyklą.

Šitame nuo bendrų patalpų atskirtame kambaryje buvo tamsu ir tylu. Tačiau Templas puikiai žinojo, kad salėje prie ringo dauguma žiūrovų puolė atsiimti laimėtų pinigų, o keli mėgino padėti atsikelti nugalėtajam ir šaukė chirurgą, kad šis sutvarstytu sulaužytus šonkaulius ir nubrozdinimus.

Jis numetė audinio juostas ant grindų, tamsoje neklydamas pasisiekė artimiausią lempą ir ją įdegė. Kambarys nušvito, ir pasimatė žemas ažuolo stalas, bemaž tuščias, neskaitant tvarkingos krūvelės popierių ir raižytinės juodmedžio skrynutės. Templas ėmė vynioti raiščius nuo kitos rankos, nenuleisdamas akių nuo dabar jau nereikalingų popierių.

Visiškai nereikalingų.

Švystelėjęs ant grindų ir kitą juostą, Templas perėjo beveik tuščią kambarį, įsitvėrė prie lubų pritvirtinto odinio diržo ir pakibo ant jo visu svoriu, tempdamas rankų, pečių ir nugaros raumenis. Jo gilų alsavimą

sutrikdė tylus beldimas į antrąsias duris tamsiame kambario gale.

– Užeik, – neatsigręždamas pratarė Templas.

Durys prasivėrė ir iškart užsidarė.

– Krito dar vienas.

– Kaip visada. – Templas užbaigė mankštą ir atsi-
gręžė.

Čeisas, „Puolusio angelo“ steigėjas, perėjo kambarį ir
atsisėdo ant žemos medinės kėdės.

– Kova buvo graži.

– Argi?

Dabar visos kovos Templui atrodė vienodos.

– Nuostabu, kad jie po senovei mano galintys tave
nugalėti, – pasakė Čeisas atsilošęs ir ištiesęs ilgas kojas. –
Atrodytu, metas suprasti, jog tai neįmanoma.

Templas įsipylė iš grafino vandens.

– Labai sunku atsisakyti vilties. Net jeigu ta viltis
visai menka.

Templas, taip ir negavęs šanso į viltį, žinojo tai geriau
už kitus.

– Tu sulaužei Montleikui tris šonkaulius.

Templas godžiai užsivertė stiklinę, ir jam per smakrą
nuvinguriavo vanduo. Atgalia ranka persibraukęs veidą,
jis tarė:

– Šonkauliai sugyja.

Čeisas linktelėjo ir, pasimuistęs ant kėdės, apsidairė.

– Žinai, tavo spartietiškas gyvenimas ne itin patogus.

Templas pastatė stiklinę ant stalo.

– Niekas neprašo, kad čia užsisėdėtum. Viršuje vei-
kiausiai turi daugybę veliūrinių pagalvėlių.

Čeisas šyptelėjo, nusibraukė nuo kelnių pūkelį, tada ant stalo, šalia krūvelės dokumentų, padėjo dar vieną lapą popieriaus – rytojaus ir dar kito vakaro priešininkų sąrašą. Niekada neišsenkantį nevykėlių, trokštančių pakovoti dėl savo turto, sąrašą.

Templas negarsiai atsiduso. Jis nenorėjo galvoti apie kitą kovą. Mintys sukosi tik apie karštą vandenį ir minkštą lovą. Jis timptelėjo skambučio virvelę reikalaudamas pripildyti vonią. Tada užmetė akį į popierių, gulintį ganėtinai arti, kad pamatytų apie pustuzinį pavardžių, bet per toli, kad jas perskaitytų.

– Louvas vėl šaukia tave į dvikovą, – pasakė Čeisas.

Ką gi, šito reikėjo tikėtis – Kristoferis Louvas jau dviliktą kartą meta jam iššūkį.

– Ne, – papurtė galvą Templas. Tokį patį atsakymą davė jam ir anuos vienuolika kartų. – Ir tau nereikėjo jo įrašyti.

– Kodėl? Argi berniukui negalima suteikti tokio pat šanso, kaip ir visiems kitiems?

Templas pažvelgė draugui tiesiai į akis.

– Esi kraugerys benkartas.

Čeisas nusijuokė.

– Didžiam mano giminaičių liūdesiui, esu ne benkartas, o absoliučiai teisėtas palikuonis.

– Tačiau kraugerys.

– Tiesiog man patinka karštos kovos, – gūžtelėjo pečiais Čeisas. – Juk Louvas prarado tūkstančius.

– O man nuspjaut, net jeigu jis būtų praradęs karaliaus išdo brangenybes. Aš su juo nekovosiu.

– Templai...

– Ne, paklausk. Kai mudu tarėmės ir kai sutikau dėtis prie „Angelo“, nusprendėme, kad kovos – tik mano reikalas. Juk taip?

Čeisas dėsė atsakyti, ir Templas pakartojo:

– Juk taip?

– Taip.

– Ir aš nusprendžiau, kad nekovosiu su Louvu. – Templas patylėjo ir pridūrė: – Juk jis netgi nėra klubo narys.

– Užtai jis „Riterių“ narys. Dabar jiems suteikiamos tokios pat teisės, kaip ir bet kuriam „Angelo“ nariui.

„Riteriai“, naujasis „Puolusio angelo“ projektas, žemesnio lygio klubas, tvarkė keturių šimtų ne tokių pikantiškų personažų paslaugas ir skolas.

– Tegul viskas skradžiai, – suniurnėjo Templas. – Jeigu ne Krosas ir idiotiški jo sprendimai...

– Jis turėjo priežasčių, – pertraukė Čeisas.

– Apsaugok mus, Viešpatie, nuo įsimylėjusių vyrų!

– Taigi taigi, – sulinksėjo Čeisas. – Šiaip ar taip, atsirado dar vienas lošimų pragaras, o Louvas jam įsiskolino. Ir jis turi teisę į kovą, jeigu jos nori.

– Kaip tas berniūkštis išigudrino pralošti tūkstančius? – pasidomėjo Templas ir pasibjaurėjo savo balse išgirdęs apmaudą. – Juk viskas, prie ko prisiliesdavo jo tėvas, pavirsdavo auksu.

„Kaip tik todėl Louvo sesuo atrodė tokia patraukli nuotaka“, – pagalvojo jis.

Šlykšti mintis! Taip pat ir jos sužadinti prisiminimai.

Čeisas gūžtelėjo pečiais.

– Sėkmė greitai nusigręžia.

Kaip tik ši tiesa juos visus maitino.

Templas nusikeikė ir pareiškė:

– Aš su juo nesikausiu. Atsikratykite jo.

Žiūrėdamas jam į akis, Čeisas tyliai pasakė:

– Nėra jokių įrodymų, kad ją nužudei tu.

– Ir nėra jokių įrodymų, kad to nepadariau, – ramiai atkirto Templas.

– Galiu lažintis iš visko, ką turiu, – tu šito nepadarei.

– Bet negali to žinoti.

– Užtai aš pažįstu tave, – atrėmė Čeisas.

Ne, niekas nepažįsta jo iš tikrųjų.

– Jau sakiau: su juo nesikausiu. Ir nesu nusiteikęs kartoti to paties. O jeigu nori, kad berniukas pasimuštų, muškis su juo pats.

Jis laukė Čeiso prieštaravimų, bet nesulaukė.

„Angelo“ įkūrėjas pakilo, paėmė nuo stalo būsimų kovų sąrašą ir krūvelę popierių, gulėjusių ten dar prieš rungtynes.

– Ar įrašyti juos į buhalterines knygas?

Templas papurtė galvą.

– Ne, aš pats.

Tai buvo ritualo dalis.

Čeisas susiraukė ir sumurmėjo:

– Kam tau išvis prireikė šitų dokumentų?

Templas paėmė iš draugo popierius, kuriuose aiškiau braižu buvo surašytos Montleiko skolos. Čia šimtas svarų, ten tūkstantis svarų, tuzinas akry žemės. Ir dar šimtas akry, taip pat namas, arkliai, karieta...

Gyvenimas.

Gūžtelėjęs pečiais Templas pratarė:

– Juk jis galėjo laimėti.

Čeisas kilstelėjo šviesius antakius.

– Galėjo?

– Taip, galėjo, bet nelaimėjo. – Templas padėjo ataskaitą ant nuzulinto ažuolinio stalo. – Tose kovose jie stato viską. Net aš negaliu nepripažinti, kokie dideli jų praradimai.

– Ir vis dėlto tu laimi.

Taip, tiesa. Tačiau Templas puikiai supranta tuos, kurie prarado viską. Supranta, kaip yra, kai gyvenimas akimirksniu apsverčia aukštyn kojomis tik todėl, kad nevykusiai pasirinkai. Apverčia dėl žingsnio, kurio nereikėjo žengti.

Nors, aišku, yra ir skirtumų.

Žmonės, kurie eina į ringą, prisimena, kaip rinkosi.

O jis neprisimena.

Bet tai nieko nereiškia.

Staiga viršum durų sutilindžiavo varpelis, pranešantis, kad vonia pripildyta, ir šis garsas sugražino Templą į tikrovę.

– Šiaip ar taip, jie nusipelnė pralaimėti, – pareiškė jis.

Čeisas nusikvatojo, ir šitame tyliame kambaryje jo juokas pasirodė itin garsus.

– Esi toks pasitikintis savimi? Tačiau gali nutikti, kad vieną gražią dieną tau nepavyks taip lengvai nugalėti.

Templas pasisiekė plonos turkiškos medvilnės rankšluostį ir užsimetė ant sprando.

– Pikta lemiančios pranašystės, – burbtelėjo jis pakeičiantis į vonios kambarį. – Taip, pikta lemiančios... ir nuostabios.

Gatvės į rytus nuo Templo vartų judrios būdavo visa naktį ir knibždėte knibždėjo Londono padugnių – vagių, prostitučių ir galvažudžių, išlindusių iš savo dieninių slėptuvių į laukinę tamsą. Klestinčių joje, besimėgaujantių ja, nekantriai jos laukiančių. Ir dabar jie žymėjosi savo teritoriją, kur nedrįsdavo užsukti padorūs žmonės, būgštaujantys susidurti su miesto tiesa, apie kurią norėjo žinoti kuo mažiau.

O Templas žinojo viską.

Kas jis buvo, kuo tapo ir kuo kada nors taps – visa susitelkė čia, šioje vietoje, pilnoje girtuoklių ir kekšių, – tinkamiausioje vietoje žmogui, trokštančiam ištirpti naktyje, tapti nematomam.

Žinoma, nakties šeimininkai jį matė. Matė visą šį laiką, nuo pat akimirkos, kai prieš dvylika metų jis atsirado čia, toks jaunas, trenkiantis baime ir įtūžiu ir neturintis nieko, ką galėtų pasiūlyti šiam naujam, iššūkių sklidinam pasauliui, – tik kumščius.

Be to, jį nuolat persekiojo šnabždesiai, gandai apie jį. Iš pradžių Templas apsimetė negirdintis to žodžio, bet metai ėjo, galų gale priėmė jį su džiaugsmu, ir tas įvardijimas pradėjo atrodyti jam garbingas.

Žudikas.

Jie sekė jį, tačiau prisiartinti nesiryždavo, juk jis – hercogas Žudikas! Ir jis nuolatos sugaudavo smalsius aplinkinių žvilgsnius – kaip čia, girdi, yra, kad šitas aristokratas, gimęs, kaip dera, teisėtoje santuokoje ir netgi ne su sidabrinium, o su briliantiniu šaukšteliu burnoje, staiga ėmė ir tapo žmogžudžiu? Kokias pragaištingas, tamsias

paslaptis taip patikimai saugo šitie turčiai, dangstydami jas šilkais, brangenybėmis ir svariomis monetomis?

Templas suteikė vilties tamsiausioms Londono sie-loms. Leido patikėti, kad jų gyvenimas šaltyje ir smar-vėje, suodžiuose ir nešvaroje ne taip labai skiriasi nuo gyvenimo viršūnėse. „Ką gi, jeigu hercogas galėjo pulti taip žemai, kad tapo žudiku, – jų akyse skaitė Templas, – tai ir mes galime pakilti į viršų.“

Ir šioje nedrąsioje jų viltyje slypėjo pavojus jam, Templui.

Jis pasuko už kampo, palikęs už nugaros Ilgojo Akro ugnis ir triukšmą, ir paniro į tamsias gatves, kuriose praleido didžiąją dalį savo, suaugusiojo, gyvenimo.

Įprotis ir instinktas vertė jį žengti be garso. Jis žinojo, jog būtent šioje kelio atkarpoje, paskutiniame šimte jardų iki namų, išdrąsėja tie, kas slepiasi tamsoje. Ir nenuos-tabu, kad ir dabar jį sekė. Taip nutikdavo ir anksčiau. Atsidūrę visiškoje neviltyje, žmogeliai mėgindavo pulti jį nusitvėrę peilio ar kuokos ir vildamiesi vienu vienin-teliu tiksliu smūgiu ilgam apsvaiginti ir tada ištraukti iš kišenės piniginę.

O jeigu smūgis paguldys jį amžiams – ką gi, tebūnie. Tokie jau tie gatvės papročiai.

Templas susidurdavo su jais ir anksčiau. Ir kaudavosi: išbarškindavo dantis ir krauju aptaškydavo Naujųjų Vartų grindinį, ir darydavo tai su tokiu įniršiu, kokio niekada neparodydavo „Puolusio angelo“ ringe. Kau-davosi ir būtinai nugalėdavo. Visada.

Bet vis tiek nuolatos atsirasdavo kitas nusivylęs nu-sidėjėlis, kuris puldavo įkandin, prašmatnią jo surduto vilną palaikęs silpnumo ženklų.

Templas ėmė eiti lėčiau įsiklausydamas į žingsnius už nugaros – į žingsnius, aiškiai besiskiriančius nuo įprastų. Jiems stigo girto sunkumo ir apsimestinio pasitikėjimo savimi. Ir dar juose buvo girdėti kažkas...

Persekiotojas beveik prisivijo jį, kai Termplą pagaliau susivokė, kas tai. O turėjo suprasti anksčiau. Turėjo iškart susigaudyti, kad čia ne persekiotojas, o persekiotoja. Kaip keista... Juk per visus šiuos metus, kai jį medžiojo šituose tamsiuose skersgatviuose, per visus metus, kai jis sugrūdavo kumščius į prašalaičius, jo nė karto nepuolė moteris.

Templas nusprendė palaukti, kol ji prieis visai arti.

Kuo labiau artėjo, tuo jos žingsniai darėsi netvirtesni, ir Templas, žingsniuodamas plačiai, bet neskubriai, mintyse skaičiavo laiką. Jis puikiai suprato, jog bet kada gali atsigręžti ir pašalinti grėsmę, tačiau...

Tenka pripažinti, jis buvo labai nustebintas, gal net suintriguotas.

Moteris taip priartėjo, kad Templas jau girdėjo jos alsavimą. Kvėpavo ji greitai, lyg dusdama, – aiškus baimės ir įtampos požymis. Ir atrodė, kad būtent ji dabar yra auka. „Ką gi, gal taip ir yra“, – šmėstelėjo Templui.

Štai juos skiria tik jardas. Pėda. Šeši coliai.

Templas staigiai atsigręžė, sugriebė ją už riešų ir prisitraukė. Ir iškart pajuto nuo jos dvelkiantį citrinų kvapą. Taip pat pastebėjo, kad ji be pirštinių.

Nepažįstamoji neaiktelėjo, akimirką apmirė, tada pamėgino išsilaisvinti. Suvokusi, kad yra laikoma tvirtai, ėmė ne juokais priešintis. Pasirodė esanti kur kas stipresnė, negu Templas tikėjosi. Be to, ji nešaukė, nespiegė,

tiesiog mėgino išsilaisvinti ir darė tai kur kas protingiau, negu dauguma vyrų, su kuriais jam teko kovoti ringe.

Bet Templas, žinoma, buvo kur kas stipresnis, todėl sulaukė ją lengvai ir švelniai. Galų gale moteris pasidavė, ir Templas net pajuto dėl to apgailestavimą. Nepažįstamoji, supratusi, kokios bergždžios jos pastangos, pakėlė į jį veidą ir tyliai tarė:

– Paleiskite mane.

Moters žodžiai nuskambėjo taip ramiai ir netikėtai nuoširdžiai, kad Templas vos nepakluso. Vos neatgniauzė rankų ir neleido jai pabėgti.

Tačiau jau seniai nebuvo taip suintriguotas, todėl vikriai suėmė moters riešus viena ranka, o kita greitai apčiuopinėjo jos apsiaustą ieškodamas ginklo. Pirštai užčiuopė giliai apsiausto klostėse paslėpto peilio rankeną. Templas ištraukė jį ir sumurmėjo:

– Paleisti?.. Vargu bau...

– Atiduokite! – šūktelėjo ji.

Tačiau Templas patraukė peilį į šalį ir pareiškė:

– Man nepatinka nakčia susidurti su ginkluotais žmonėmis.

– Aš nesu ginkluota.

– Tikrai? – nusišaipė Templas.

Moteris nusikeikė ir burbtelėjo:

– Taip, žinoma, aš ginkluota. Bet dabar gūdi naktis. Dabar kiekvienas, turintis bent kiek sveiko proto, bus apsiginklavęs. Bet jūsų žudyti neketinau.

– Ir turėčiau patikėti tavo žodžiu? – vėl šyptelėjo Templas.

– Jeigu būčiau norėjusi, peilis jau styrotų jūsų nugaroje, – išrėžė nepažįstamoji.

Templas mintyse prakeikė nakties tamsą ir jos slapstis. Jis labai norėjo įžiūrėti šios moters veidą.

– Ko tau reikia? – negarsiai paklausė jis, slėpdamas peilį bato aule. – Mano piniginės? Galėjai pasirinkti lengvesnį grobį.

Beje, jis nėmaž neapgailestavo, kad nepažįstamoji pasirinko kaip tik jį. Moteris jam patiko. Ir pradėjo patikti dar labiau, kai atsakė:

– Man reikia jūsų.

Atsakė nė kiek nedvejodama, vadinasi, kalbėjo tiesą.

– Bet tu nesi šliundrelė, – tarė Templas, ir jo žodžiai nenuskambėjo kaip klausimas.

Taip, buvo visiškai akivaizdu, kad priešais jį ne naktinė plaštakė. Išgirdusi jo žodžius, moteris apmirė, tada kiek išgalėdama atšlijo, tarsi jai būtų nemalonu prie jo liestis. Prie jo, Templo. Mėgindama išsilaisvinti ji sumurmėjo:

– O ką, žmonėms iš jūsų tik tiek ir reikia? Jūsų piniginės arba jūsų...

Sutrikusi ji nutilo, ir Templas tik vargais negalais susitvardė nenusijuokęs. Taip, ji tikrai ne prostitutė.

– Dažniausiai moterims pakanka kaip tik šitų dviejų dalykų. – Jis mėgino išvelgti jos veidą apgailestaudamas, kad šalia nėra žibinto. Ar lango šviesos. – Gerai, meilute, jeigu tau parūpo ne mano piniginė ir ne mano... – jis tyčia padarė pauzę mėgaudamasis akimirka, kai ji užgniaužė kvapą, – ir ne mano šaunumas, tuomet kas?

Ji giliai įkvėpė, tarsi ketindama pasakyti kažkokį labai svarbų dalyką. Templas laukė, ne itin suvokdamas, kad stovi sulaukęs kvapą.

– Aš noriu mesti jums iššūkį.

Templas paleido ją ir pasigrėžė eiti. Ją apėmė susierzinimas, apmaudas ir – netgi – nusivylimas. Vadinasi, nedomina jos kaip vyriškis. Reikalingas jai tik kaip priemonė pasiekti tikslui, kaip ir visiems kitiems.

Moteris puolė įkandin, kaukšėdama batais į grindinį.

– Palaukite!

Templas nesustojo.

– Jūsų šviesybe!.. – Išgirdęs šį kreipinį, jis nejučia krūptelėjo. – Palaukite minutėlę! Prašau!

Turbūt pastarasis žodis, kurį hercogas Žudikas girdėdavo ne taip dažnai, privertė jį stabtelėti.

– Aš nekovoju su moterimis, – pareiškė Templas. – Ir man nuspjaut, kas tavo meilužis. Pasakyk jam, kad prisimintų, jog yra vyras, ir ateitų pas mane pats.

– Jis nežino, kad aš čia.

– Verčiau jau būtum jam pasakiusi. Gal jis nebūtų leidęs tau priimti skuboto ir neapgalvoto sprendimo. Ir tada nebūtum gūdžią naktį atsidūrusi tamsiame skersgatvyje viena pati su žmogumi, kurį kai kas laiko kone pavojingiausiu Britanijos nusikaltėliu.

– Aš tuo netikiu.

Moters žodžiai Templo širdyje kažką sujudino. Jos nuoširdumas. Ir staiga jis panorė vėl ją sugriebti... ir nusiųsti namo. Labai jau seniai jokia moteris nebuvo jo taip stebinusi ir intrigavusi...

Tačiau Templas iškart susitvardė.

– Verčiau jau patikėk.

– Nesąmonė! Visi pasakojimai apie jus – nesąmonė. Nuo pat pradžių.

Templas žvelgė į ją prisimerkęs.

– Eik namo ir susirask vyriškį, kuris įstengtų apsaugoti tave nuo tavęs pačios, nes...

– Mano brolis pralošė labai daug pinigų, – pertraukė jį.

Atrodė, kad tamsoje šitie žodžiai nuskambėjo pabrėžtinai aiškiai. Ir buvo justai, kad moteris yra gavusi neblogą išsilavinimą Rytų Londone. Bet jos tartis Templo nedomino. Ji pati irgi.

– Aš nesikaunu su moterimis. – Šiuose žodžiuose slypėjo savotiška paguoda. Tarsi priminimas, kad jis niekada nėra įskaudinęs nė vienos moters. Daugiau nė vienos moters. – O tavo brolis, regis, yra protingesnis už daugelį. Nes vyrams aš niekada nepralaimiu.

– Vis tiek noriu atgauti pinigus.

– Aš noriu daugybės dalykų, kurių niekada ne-gausiu, – atrėžė Templas.

– Žinau. Todėl ir esu čia. Kad galėčiau jums tuos dalykus suteikti. – Jos žodžiai buvo kažkuo ypatingi. Tačiau kuo? Templą kamavo smalsumas, ir jis laukė tęsinio. Tas tęsinys buvo lyg smūgis: – Noriu pasiūlyti sandėrį.

– Vadinasi, vis dėlto esi šliundrelė? – Templas tyčia stengėsi ją įžeisti. Tačiau nesėkmingai. Moteris negarsiai nusijuokė tamsoje, ir šitas jos juokas dar labiau suintrigavo Templą.

– Ne, ne tokį sandėrį. Kita vertus, manęs jūs nė perpus negeistumėte taip, kaip dalyko, kurį galiu pasiūlyti.

Tai buvo tikras iššūkis, kurį Templui mirk gyvenk parūpo priimti. Nes šitos kvailos ir narsios moters žodžiuose slypėjo... Po šimts, kas gi juose slypėjo? Ir kokį „sandėrį“ ji siūlo?

Templas žingtelėjo artyn, ir jį iškart apgaubė nuostabus jos aromatas. Templas suėmė ją už pečių ir priglaudė prie krūtinės.

– Tenka pripažinti, man visada patiko grožio ir išūlumo derinys, – sukuždėjo moteriai į ausį, su pasitenkinimu jausdamas, kaip ji sulaukė alsavimą. – Gal mudu vis dėlto sudarysime sandėrį?

– Tik ne dėl mano kūno.

Gaila. Ji velniška begėdė, ir viena naktis galėjo suteikti jai viską, ko siekė.

– Tuomet... Kas verčia tave manyti, kad sandėris su tavimi mane sudomins?

Ji padvejojo. Akimirka. Ne, trumpiau. Ir išrėžė:

– Nes jums reikia to, ką galiu pasiūlyti.

– Esu turtingas kaip Krezas, meilute. Ir jeigu nesiūlai man savęs, visa kita manęs nedomina. Visa kita galiu gauti ir pats.

Jis vėl nusigrėžė eiti namo, bet spėjo žengti vos kelis žingsnius, kai ji šūktelėjo:

– Net išteisinimą?!

Templas apmirė.

Išteisinimą...

Kiek kartų mintyse yra taręs šį žodį? Kiek kartų mėgino ištarti jį balsu – negarsiai, labai lėtai, bemiegėmis naktimis gulėdamas lovoje, kai draugiją jam palaikydavo tik kaltės jausmas ir pyktis?

Išteisinimas...

Šis žodis plykstelėjo jame, ir prireikė laiko, kad susigaudytų savo jausmuose. „Ji pavojinga, – šmėstelėjo mintis. – Reikia trauktis.“

Ir vis dėlto...

Templas prišoko artyn ir stipria ranka sugniaužė jai riešą. Nekreipdamas dėmesio į staigų jos kvėptelėjimą, nusitempė nepažįstamąją gatvę, prie žibinto šviesos, dėmė pasklidusios jo namo priebutyje.

Pakėlęs pirštinėtą ranką prie jos veido, pakreipė jį į šviesą ir įsižiūrėjo. Moters oda paraudo nuo šalto nakties oro, smakras tvirtas ir iššaukiamai atkištas, akys – plačiai atvertos ir sklidinios nuoširdumo.

Viena – žydra. Kita – žalia.

Pernelyg keista. Pernelyg įsimintina.

Ji pamėgino išsivaduoti, bet Templas dar tvirčiau suėmė jos smakrą.

– Kas tavo brolis? – paklausė jis.

Ji mėšlungiškai gurktelėjo seilę. Templas pajuto tai ne tik ranka, bet ir visu kūnu. Atrodė, praėjo visa amžinybė, kol pasigirdo atsakymas:

– Kristoferis Louvas.

Šis vardas nusvilino lyg ugnimi. Templas akimirksniu ją paleido ir, apimtas siaubo, atšoko.

Išteisinimas...

Jis pakratė galvą ir sušvokštė:

– Vadinasi, tu... – Templas nutilo. Ji užsimerkė nedrįsdama pažvelgti į jį. Ne! Negali būti! – Pažvelk į mane.

Staiga ji atsitiesė ir įdėmiai pažvelgė jam į akis.

„Viešpatie!“ – mintyse šūktelėjo Templas.

– Kalbėk. Kas tu?

– Esu Mara Louv.

Bet šito negali būti.

– Tu mirusi.

Ji papurtė galvą, ir jos auksiškai kaštoniniai plaukai šviesos dėmėje plykstelėjo raudonai.

– Aš gyva.

Viskas jame tarsi sustingo. Viskas, kas kunkuliavo šitiek metų. O tada suriaumojo lyg pragaras.

Jis pasisuko į duris jų atrakinti, atlikti nors kokį veiksma, kad tik sutramdytų pyktį. Spragsėdami ir žlegėdami užraktai vienas po kito pasidavė jo įstangai.

– Tai ką pasakysite, jūsų šviesybe?

Šie žodžiai privertė ją atsipeikėti. *Jūsų šviesybe...* Titulas, kuriam jis buvo gimęs. Dabar šis titulas pagaliau priklauso jam. Titulas, kurio jis vengė tiek metų. Ir šį titulą dovanoja ta, kuri kadaise ją atėmė. *Jo šviesybė hercogas Lamontas...*

Templas plačiai atlapojo duris ir atsigrėžė veidu į moterį, pakeitusią jo gyvenimą. Sugriovusią jo gyvenimą.

– Vadinasi... Mara Louv? – Šis vardas nuskambėjo tarsi išplaukęs iš tolimų istorijos gelmių.

Ji linktelėjo.

– Taip, tikrai taip.

Templas trumpai aižiai nusijuokė – tik tiek šią akimirką teįstengė. Mara sumišusi pažvelgė į jį, ir jis, pašaipiai nusilenkęs, tarė:

– Prašau atleisti. Matote, ne kasdien žudikas susitinka su savo auka.

Marai užgniaužė kvapą. Gerai. Kodėl šį vakarą jis viintelis turėtų būti išmuštas iš vėžių?

Ji kilstelėjo smakrą.

– Jūs manęs nežudėte! – pasakė ji tyliai, ryžtingai ir narsiai – tokia narsa galėtų ją sužavėti. Tokios narsos jam derėjo nekęsti.

Vadinasi, jis jos nenužudė? Užplūdo emocijos, sunkios ir piktos. Palengvėjimas. Įniršis. Sumišimas. Dar nežinia kas.

Viešpatie.

Taip... Bet, velniai rautų, kas gi tada įvyko?

Templas žingtelėjo į šalį ir parodė tamsų koridorių anapus durų.

– Užeikite. – Tai buvo ne prašymas.

Mara dvejojo, ir vieną akimirką jam pasirodė, kad ji pabėgs.

Nepabėgo, kvaila mergiūkštė. Nors vertėjo pabėgti.

Ji prasispraudė pro Templą, sijonais perbraukusi jam per batus, ir šis prilietimas priminė, kad ji – iš kūno ir kraujo.

Kad ji gyva.

Ir dabar priklauso jam.

Sudomino? Pirkite knygą
MEILĖ IR MELAS
bene geriausia kaina **ČIA**

NEDORĖLIŲ TAISYKLĖS - 3 -

Jis yra hercogas Žudikas, apkaltintas Maros Louv nužudymu jos jungtvių išvakarėse. Templas dvylika metų karaliauja tamsiausiuose Londono užkaboriuose, turtingas ir galingas, bet slegiamas kaltės. Kol vieną naktį vėl išdygsta Mara, siūlydama vienintelį dalyką, apie kurį jis svajėjo, – išteisinimą.

Mara neplanavo kada nors grįžti į pasaulį, iš kurio buvo pabėgusi, bet jai neliko kitos išeities, tik pasiūlyti Templui sandėrį: ji pasirodo aukštuomenei ir atskleidžia tai, ką žino tik ji viena, – kad jis nėra žudikas. Tačiau jam teks sukaupti visas jėgas, kad atsispirtų šios paslaptingos, beprotiškos moters, pasiryžusios rizikuoti viskuo dėl garbės, traukai ir... meilės jėgai.

Jeigu norite protingo, sąmojingo ir aistringo istorinio romano, rekomenduojame rinktis bet kurią MacLean knygą.
LISA KLEYPAS

svajonių knygos

9 786090 309407

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!